

Η ΑΓΝΟΣΤΟΣ

Ἰαλληγορία ὑπὸ Γεωργίας Σάνδης]

(Συνέχεια τῆς προηγούμενης ἐκδόσεως)

«— Ἐχει καλῶς, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα, εἰσθε γενναῖοι. Ἐὰν ἐδεικνύετε τὸ ἐλάχιστον σημεῖον φόβου κατὰ τὴν πορείαν μας, δὲν θὰ σὰς ὠμίλου ποτέ. Ἐφάνητε ἀπαθής· εἰμὶ εὐχαριστημένη. Αὐριοι λοιπὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Ἀγίων Ἰωάννου καὶ Παύλου, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην. Στραφεῖτε πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ὁδοῦ καὶ θὰ ἴδῃτε τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου. Καλὴν νύκτα.

Ἐσφιγξέ ζωντῶς τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος, καὶ πρὶν οὗτος προφθάσῃ νὰ τῇ ἀποκριθῇ, ἐχάθη ὀπίσθεν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ. Ὁ κόμης ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκίνητος καὶ ἐκπεπληγμένος δι' ὅτι πρὸ μικροῦ συνέβη, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀποφασίσῃ τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ· συλλογισθεὶς ὅμως ἐπ' ὀλίγον τί θὰ ὑπέφερεν ὅπως ἐπαυέρῃ τὴν μυστηριώδη γυναῖκα καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους θὰ διέτρεχεν ἂν ἔχανε τὰς ὁδοὺς παρακολουθῶν αὐτήν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐστρεψε δεξιὰ, καὶ μετὰ τινὰ λεπτά, εὐρέθη πράγματι ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Μάρκου καὶ ἐντεῦθεν εὐκόλως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐνθα διέμενε.

Τὴν ἐπαύριον ἐξετέλεσε πιστῶς τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἐφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅτε τὸ ὥρολόγιον τῆς ἐκκλησίας ἐσήμεινε τὴν ἐνδεκάτην. Εἶδε τὴν προσωποδόφρον, ἥτις τὸν περιέμενεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς προσόψεως.

«— Ἐχει καλῶς, τῷ εἶπεν, εἰσθε ἀκριβής. Ἄς εἰσέλθωμεν. »

Λέγουσα ταῦτα, ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Φράντς, ἔβλεπε τὴν θύραν κεκλεισμένην καὶ ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἠνοιγέτο χάριν οὐδενὸς ἐν ὧρα νυκτός· ἐνόμισεν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο τρελλή. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅτε εἶδε τὴν θύραν ὑποχωροῦσαν! Ἠκολούθησε μηχανικῶς τὴν ὁδηγόν του, ἥτις ἔκλεισε ταχέως τὴν θύραν ὡς εἰσῆλθον. Εὐρέθησαν τότε ἀμφοτέρω εἰς βαθύ σκότος· ὁ Φράντς ὅμως ἐνθυμούμενος ὅτι ἐτέρω τῆς θύρας ἀνοικτὴ τὸν διεχώριζε τοῦ κυρίου ναοῦ, δὲν ἠσθάνθη ἀνησυχίαν καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ γὰρ εἰσέλθῃ. Ἐκείνη ὅμως τὸν ἐκράτησεν ἐκ τοῦ βραχίονος.

«— Εἰσῆλθετέ ποτε εἰς αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως.

«— Χιλιάκις, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ τὴν γνωρίζω τόσο καλῶς, ὅσον ὁ ἀρχιτέκτων ὅστις τὴν κατεσκεύασε.

«— Εἰπέτε μᾶλλον, ὅτι νομίζετε ὅτι τὴν γνωρίζετε, ἐπειδὴ δὲν τὴν γνωρίζετε ἀληθῶς ἀκόμη. Εἰσέλθετε.

Ὁ Φράντς ὤθησε τὴν δευτέραν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ, ὅστις ἦτο μαγευτικῶς φωταγωγημένος καὶ παντελῶς ἔρημος.

«— Τελετὴ θὰ λάβῃ χώραν; ἠρώτησεν ὁ Φράντς. »

«— Οὐχί, ἡ ἐκκλησίᾳ μ' ἐπερίμενεν ἄ-

πόψε· ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἀκολουθεῖτέ με. »

Ὁ κόμης εἰς μὲν τὴν προσεπάρει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων, οὗς ἡ προσωποδόφρος τῷ ἀπηύθυνε· πάντοτε ὅμως ὑπέκων εἰς μυστηριώδη τινὰ δύναμιν ἠκολούθει αὐτὴν μετ' ὑπακοῆς. Ἐκείνη τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, τῷ ἔδειξε, τῷ ἠρμήνευσεν, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ θαυμάσῃ τὴν γενικὴν διάταξιν. Ἀκολουθῶς, ἐξετάζουσα τὰ πάντα, τῷ ἔδειξε λεπτομερῶς τὸν κυρίως ναόν, τὰς στοάς, τὰ σκεύη, τοὺς βωμούς, τὰ ἀγάλματα, τὰς εἰκόνας, ὅλα τὰ κοσμήματα· τῷ ἔζηγησεν τὴν σημεσίαν ἐκάστου πράγματος, τῷ ἀνέπτυξε τὴν κεκρυμμένην εἰς ἑκάστον σχῆμα ἰδέαν, τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθάνῃ ὅλας τὰς καλλονὰς τῶν ἔργων, ἅτινα ἀπετέλουν τὸ σύνολον καὶ νὰ εἰσδύσῃ, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ἐκκλησίας. Ὁ Φράντς ἤκουε μετὰ θαυμαστικῆς προσοχῆς τὰς λέξεις, τὰς ἐξερχομένας ἐκ τοῦ εὐφραδούς ἐκείνου στόματος, ὅπερ ἠρέσκειτο νὰ τὸν διδάσκῃ καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνεγνώριζε πόσον ὀλίγον προηγουμένως εἶχεν ἐννοήσῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἔργων, ἅτινα τῷ ἐφάνιντο τοσοῦτον εὐκόλως ἐννοούμενα. Ὅτ' ἐκείνη ἐτελείωσε, αἱ ἀμυδραὶ λάμψεις τῆς πρῶτης εἰσόδου διὰ τῶν ὑψωτῶν θυριδωμάτων τῆς ἐκκλησίας καὶ καθίστων ὥρην τὸ φῶς τῶν λαμπάδων. Καὶ τοι ἐπὶ πολλὰς ὥρας εἶχεν ἀμιλήσει καὶ δὲν ἀνεπαύθη οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, οὔτε ἡ φωνὴ τῆς οὔτε τὸ σῶμά της ἐπρόδιδον κόπασίν τινα. Ἡ κεφαλὴ της εἶχε μόνον κλίνει ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὅπερ ἔπαλλε βιαίως, καὶ ἐφαίνετο ὡς εἰ ἤκουε τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐκπεμπομένους στεναγμούς. Αἰφνης ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνατείνας τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνέκραξε:

«— Ὡ, δουλεῖα, δουλεῖα! »

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, δάκρυα ῥέοντα ὑπὸ τὴν προσωπίδα της ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῆς ποδήρους καὶ μελαίνης ἐσθῆτός της.

«— Διατί κλαίετε; ἐφώνησεν ὁ Φράντς πλησιάζων αὐτήν.

«— Αὐριοι, τῷ ἀπεκρίθη ἐκείνη. Τὸ μεσονύκτιον πρὸ τοῦ Ὀπλοστασίου. »

Καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς πλαγίας θύρας πρὸς τ' ἀριστερά, ἥτις ἐκλείσθη ταχέως. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν τὸ ὥρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγγέλου ἔκρουε. Ὁ Φράντς κατακληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀπροσδοκήτου ἤχου τοῦ κώδωνος ἐστράφη καὶ εἶδεν ὅτι αἱ λαμπάδες ἦσαν ἐσβεσμέναι. Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκίνητος καὶ ἐκπεπληγμένος. Εἶτα ἐξῆλθε τῆς ἐκκλησίας διὰ τῆς μεγάλης θύρας, ἣν οἱ σκευοφύλακες εἶχον ἀνοίξει, καὶ ἐπέστρεψε βραδέως εἰς τὸ οἶκμά του, ζητῶν νὰ μαντεύσῃ ὅποια ἦτο ἡ τεληρὰ αὐτῆς γυνή, ἡ τόσο καλλιτέχνις, ἡ τόσο ἰσχυρὰ καὶ θελκτικὴ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ καὶ μεγαλοπρεπῆς ἐν τῷ βαδίσματι αὐτῆς.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς ἐπομένης ὁ κόμης εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ Ὀπλοστασίου.

Ἐνταῦθα εὗρε τὴν προσωποδόφρον, ἥτις τὸν περιέμενεν ὡς καὶ τὴν προτερῆαν, καὶ ἥτις χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἔδωκεν τα-

χέως πρὸ αὐτοῦ. Ὁ Φράντς τὴν ἠκολούθει ὡς καὶ τὰς δύο προηγούμενας νύκτας. Φθάσασα πρὸ μιᾶς τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ πλαγίων θυρῶν, ἡ προσωποδόφρος ἐσῆλθε, εἰσῆγαγεν εἰς τὴν ὀπήν τῆς θύρας χρυσοῦν κλειδίον, ὅπερ ὁ Φράντς εἶδε λάμπον ὑπὸ τὰς ἀκτίνεις τῆς σελήνης, ἠνοιξεν ἀθορύβως καὶ εἰσῆλθε πρῶτη, ποιήσασα σημεῖον εἰς τὸν Φράντς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Οὗτος ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐδίστασε. Νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ὀπλοστάσιον ἐν ὧρα νυκτός καὶ τῇ βοήθειᾳ ἀντίκλεδος, θὰ ἐξετείθετο βεβαίως πολὺ· θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἦγετο ἐνώπιον πολεμικοῦ συμβουλίου ἂν ἀνεκαλύπτετο καὶ ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ εἰς μέρος φρουρούμενον ὑπὸ στρατιωτῶν. Βλέπων ὅμως ὅτι ἡ προσωποδόφρος ἡτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴν μέχρ' ἐτέλους, καὶ εἰσῆλθε.

Ἡ προσωποδόφρος ὠδήγησεν αὐτὸν κατ' ἀρχὰς διὰ διαφόρων αὐλῶν, προδρομῶν καὶ στοῶν, ὧν ἠνοιξε τὰς θύρας διὰ τοῦ χρυσοῦ κλειδίου, καὶ τέλος τὸν εἰσήγαγεν εἰς εὐρείας αἰθούσας πλήρεις πικνωτῶν ὀπλῶν, πάσης ἐποχῆς, ἅτινα ἐκρησάμευσαν εἰς τοὺς πολέμους τῆς δημοκρατίας εἴτε εἰς τοὺς ὑπερασπιστὰς εἴτε εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς. Αἱ αἰθούσαι αὗται ἦσαν πεφωτισμέναι διὰ φανῶν, τεθειμένων εἰς ἴσας ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις, μεταξὺ τῶν τροπικῶν. Ἐδειξεν εἰς τὸν κόμητα τὰ μᾶλλον περιέρχον καὶ τὰ μᾶλλον περιφρημα ὄπλα, λέγουσα αὐτῷ τὰ ὀνόματα ἐκείνων, εἰς οὓς ἀνήκον καὶ τῶν μαχῶν ἐν αἷς ἐγένετο χρῆσις αὐτῶν, διηγούμενη πρὸς αὐτὸν λεπτομερῶς εἰς τί αὐτὰ ἐχρησάμευσαν. Παρέστησε ζωσκαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Φράντς τὴν ἱστορίαν ὅλην τῆς Ἑνετίας. Ἀφ' οὗ ἐπεσκέφθησαν τὰς τέσσαρας αἰθούσας, τὰς διὰ τὴν ἐκθεσιν ὀρισμένας, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τινὰ αἰθούσαν, εὐρυτέραν πاصῶν τῶν ἄλλων, καὶ ὡς ἐκεῖνος φωταγωγημένην, ἐνθα εὐρίσκοντο ξύλα πρὸς νυκπηγίαν, λείψανα νηῶν, διαφόρου μεγέθους καὶ διαφόρων σχημάτων, καὶ ὀλόκληρα τεμάχια τοῦ τελευταίου Βουκενταύρου. Κατέστησε γνωστὴν τῷ συντρόφῳ της τὴν ιδιότητα ἐκάστου ξύλου, τὴν χρῆσιν τῶν νηῶν, τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐναυπηγήθησαν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐκστρατειῶν εἰς ἃς ἔλαβον μέρος· ἔπειτα δεικνύουσα αὐτῷ τὸν σκελετὸν τοῦ Βουκενταύρου,

«— Ἰδοὺ, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς λίαν τεθλιμμένης, τὰ λείψανα βασιλείας παρελθούσης. Τοῦτο εἶνε τὸ τελευταῖον πλοῖον ὅπερ ἔφερε τὸν Δόγην ἵνα νυμφευθῇ τὴν θάλασσαν! Ἡδὴ ἡ Ἑνετία εἶνε δούλη καὶ οἱ δούλοι δὲν νυμφεύονται. Ὡ, δουλεῖα! δουλεῖα! »

Ἀπαγγείλασα τὰς λέξεις ταύτας ἐξῆλθεν, ὡς τὴν προτερῆαν, συνοδευομένη ὅμως τὴν φορὰν ταύτην ὑπὸ τοῦ Φράντς, ὅστις δὲν ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ μένῃ ἐν τῷ

1. Πᾶς νέος Δόγης ὤρειλεν, ἐπιβάνων τοῦ Βουκενταύρου, ποικιλοτέκτου πλοίου, ν' ἀνοίγεταί εἰς τὸ πέρασος καὶ νὰ ῥίπτῃ ἐν τῇ Ἀδριατικῇ πολυτίμον δακτύλιον, ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ἐνυμφεῖτο αὐτήν. Σ Μ.

Ὁπλοστασίῳ. Ἐξήλθον, ὡς εἶχον εἰσελθεῖν καὶ ἀνέβησαν τὴν τελευταίαν θύραν, χωρὶς νὰ συναντήσωσι τινα. Φθόσχοντες εἰς τὴν πλατεῖαν συνεννοήθησαν ὅπως συναγερθῶσι καὶ τὴν αὐρίον καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν ἐπαύριον, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς ἀκολούθους ἡμέρας, ἡ προσωπιδοφόρος ὠδήγησε τὸν Φράντς εἰς ἀρίστα μνημεῖα τῆς πόλεως, εἰσάγουσα αὐτὸν πανταχοῦ, μετ' ἀκατανόητου εὐκολίας, ἐξηγοῦσα αὐτῷ διὰ θαυμασίας σαφηνείας πᾶν ὅ, τι ἔβλεπον, ἀναπτύσσουσα πρὸ αὐτοῦ θησαυροὺς ἀγχινοίας καὶ εὐαισθησίας. Ἐκεῖνος δὲν ἐγνώριζε τί περισσότερο νὰ θαυμάσῃ, τὸ πνεῦμά της, ὅπερ κατενόει κατὰ βάθος πᾶν ἀντικείμενον, ἢ τὴν πᾶλλουσαν καὶ εὐαισθητον καρδίαν της, ἣν ἀνεμίγνυνεν εἰς ὅλας τὰς σκέψεις της. Ἡ ἁγία ἀρχὰς ἀπλὴ φαντασία του μετεβλήθη πάραυτα εἰς πραγματικὸν καὶ βαθὺ αἶσθημα. Κατ' ἀρχὰς ἡ περιέργεια τὸν ὤθησε νὰ γνωρίσῃ τὴν προσωπιδοφόρον, καὶ ἡ ἐκπληξίς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Εἶτα ὅμως, ἡ συνήθεια ἣν ἔλαβε νὰ βλέπῃ αὐτὴν κατὰ πᾶσαν νύκτα, ἔγεινε δι' αὐτὸν ἀληθὴς ἀνάγκη. Καίτοι οἱ λόγοι τῆς ἀγνώστου ἦσαν πάντοτε σοβαροὶ καὶ πολλάκις μελαγχολικοί, ὁ Φράντς ἀνεκάλυπτεν ἐν αὐτοῖς θέλητρον ἀνέκφραστον, ὅπερ τὸν συνέδεεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετ' ἐκείνης, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κατακλιθῇ, ἂν δὲν ἤκουε τοὺς στεναγμούς της καὶ δὲν ἔβλεπε ῥέοντα τὰ δάκρυά της. Διὰ τὸ μεγαλεῖόν της καὶ τὰ παθήματα, ὅσα ὑπώπτευσεν ἐν αὐτῇ, ἔτρεφε εἰλικρινὲς καὶ βαθὺ σέβας, ὥστε δὲν ἀπέτολμα νὰ τὴν παρακαλέσῃ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα της, οὔτε νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά της. Ἀφ' οὗ ἐκείνη δὲν τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ ἰδικοῦ του θά ἡρῃθρία φαινόμενος μᾶλλον περιέργως αὐτῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ τὸ πᾶν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς εὐαρεσκείας καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν ἐρωτήσεων. Ἐκείνη ἐφάνη ὅτι ἠγνόησε τὴν λεπτότητά του καὶ τῷ ὤφειλε χάριν διὰ τοῦτο, διότι εἰς πᾶσαν συνέντευξιν τῷ ἐδείκνυε περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην καὶ συμπάθειαν. Καίτοι οὐδεὶς προέφερε ποτε οὐδὲ μίαν ἐρωτικὴν λέξιν, ἐν τούτοις ὁ Φράντς ἐπίστευσεν ὅτι ἐγνώριζεν αὐτὴν τὸ πάθος του καὶ ὅτι ἦτο διατεθειμένη νὰ συμμερίσθῃ αὐτό. Ἡ ἐλπίς ἤρκει ὅπως τὸν καταστήσῃ εὐτυχῇ· ὅτε δὲ ἡσθάνετο πόθον διακάεστρον νὰ γνωρίσῃ ἐκείνην, ἣν ἤδη ἐνδομύχως ὠνόμαζεν ἐρωμένην του, ἡ φαντασία του ὑψουμένη καὶ ἐξαπτομένη ἐκ τοῦ μυστηρίου ὅπερ τὴν περιέβαλλε, τῷ τὴν ἐζωγράφιζε τόσῳ τελείαν καὶ τόσον ὠραίαν, ὥστε οὐδόλως ἐπεθύμει νὰ φθάσῃ ἡ στιγμή, καθ' ἣν θὰ ἀπεκαλύπτετο πρὸς αὐτόν.

Νύκτα τινά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλανώντο ὑπὸ τὰς κινοστοιχίας τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ἡ προσωπιδοφόρος ἐστράφη πρὸς τὸν Φράντς ἐνώπιον εἰκόνας, παριστάσεως τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πόλεως.

«Πῶς σὰς φαίνεται ἡ γυνὴ αὕτη;» τῷ εἶπεν, ἀφοῦ τὸν ἀφῆκεν ἐπὶ τινὰ χρόνον νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν καλῶς.

«— Εἶνε ἡ θαυμαστοτέρα καλλονή, ἣν ἠδυνήθη τις, οὐχὶ νὰ ἴδῃ, ἀλλὰ νὰ φαντασθῇ. Ἡ θεόπνευστος ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου ἠδυνήθη νὰ ἀποτυπώσῃ τὸ ἀντίτυπον, διότι τὸ πρωτότυπον δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰμὴ εἰς τοὺς οὐρανούς».

Ἡ προσωπιδοφόρος ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ Φράντς.

«— Ἐγώ, ὑπέλαβεν ἐκείνη, δὲν ἐγνώρισα πρόσωπον ὠραιότερον τοῦ ἐνδόξου Ἀγίου Μάρκου, καὶ θὰ ἀγαπήσω μόνον ἐκεῖνον ὅστις εἶνε ἡ ζωσὰ εἰκὼν του».

Ἀκούων τὰς λέξεις ταύτας ὁ Φράντς ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη, ὡς πληχθεὶς ὑπὸ σκοτοδινιάσεως. Εἶχε γνωρίσει ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου ἦτο λίαν ὅμοιον πρὸς τὸ ἰδικόν του. Ἐπεσε γονυπετὴς πρὸ τῆς ἀγνώστου καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της, ἔβρεξεν αὐτὴν διὰ τῶν δακρύων του, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ προφέρῃ λέξιν.

«— Ἦδη γνωρίζω ὅτι μοι ἀνήκει, τῷ εἶπεν ἐκείνη διὰ συγκινημένης φωνῆς, καὶ ὅτι εἶσαι ἄξιός νὰ μὲ γνωρίσῃς καὶ νὰ μὲ καταστήσῃς ἰδικήν σου. Αὐρίον εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀνακτόρων Σερβίλιο».

Ἐπειτα ἀφῆκεν αὐτόν, ὡς καὶ ἄλλοτε, χωρὶς ὅμως νὰ εἴπῃ τὰς λέξεις ἐκείνας τὰς μυσταγωγικάς, οὕτως εἰπεῖν, δι' ὧν ἔθετε τέρμα εἰς τὰς νυκτερινὰς τῶν συνδιαλέξεις. Ὁ Φράντς παράφορος ἐκ χαρᾶς, ἐπλανήθη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ πόλει, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ μείνῃ οὐδαμοῦ. Ἐθαύμαζε τὸν οὐρανόν, ἐμειδία πρὸς τὰς διώρυγας, ἐχαίρετα τὰς οἰκίας καὶ ὠμίλει πρὸς τὸν ἄνεμον. Ὅσοι συνήντων αὐτόν καθ' ὁδὸν τὸν ὑπελάμβανον ὡς παρὰ φροντα καὶ ἀπεδείκνυνον τοῦτο πρὸς αὐτόν διὰ τῶν βλεμμάτων των. Ἦνῶσι οὗτος τοῦτο καὶ ἐμειδία διὰ τὴν παρὰ φροντίαν ἐκείνων, οἵτινες περιέπεζον τὴν ἰδικήν του. Ὅτε οἱ φίλοι του τὸν ἠρώτων τί ἐπραξεν ἀπὸ ἐνὸς μηνός, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου δὲν τὸν ἔβλεπον, τοῖς ἀπεκρίνετο: «Θὰ γίνω εὐτυχής», καὶ ἀπεμακρύνετο. Ὅτε ἐφθασεν ἡ ἐσπέρα ἠγόρασεν ὠραιότατον τελαμῶνα καὶ νέας ἐπωμίδας, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἵνα ἐνδύθῃ. Μετὰ μεγίστης φροντίδος ἐκαλλωπίσθη καὶ ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς τὸ ἀνάκτορον Σερβίλιο.

Ὁ χορὸς ἦτο μαγευτικὸς· ἄπαντες, ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς, ἦσαν μετρηφισμένοι κατὰ τὸ περιεχόμενον τῶν προσκλητηρίων, καὶ ἡ πληθὺς ἐκείνη τῶν κομφῶν καὶ ποικίλων ἐνδυμασιῶν, ἀναμιγνυμένη καὶ ταρρασομένη ὑπὸ τοῦ ἤχου πολυαριθμοῦ ὀρχήστρας, παρῆχε θέαμα λαμπρότατον καὶ λίαν ζωηρόν. Ὁ Φράντς περιήρχετο τὰς αἰθούσας, ἐπλησίαζε τοὺς ὀμίλους καὶ παρετῆρει τὰς κυρίκας. Τινὲς αὐτῶν ἦσαν ὠραῖαι καὶ ὅμως οὐδεμίαν δὲν τῷ ἐφάνη ἄξια νὰ προσελκύσῃ τὰ βλέμματά του.

«— Δὲν εἶνε ἐνταῦθα, ἔλεγε καθ' ἑκαστόν. Ἡμῖν βέβαιος, δὲν ἐσήμαναν ἀκόμῃ ἡ ὥρα».

Ἐτοποθετήθη ὀπισθεν στήλης, πλησίον τῆς γενικῆς εἰσόδου, καὶ περιέμεναν, ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἐστραμμένους πρὸς τὴν

θύραν. Πολλάκις ἡ θύρα ἐκείνη ἠνεώχθη· πλείστει γυναῖκες εἰσῆλθον, χωρὶς νὰ διεγείρῃσιν οὐδένα παλμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Φράντς. Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν τὸ ὠρολόγιον ἔκρουε τὴν ἐνδεκάτην, ἐβρίγησεν καὶ ἐφώνησε λίαν ζωηρῶς ὥστε ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν περὶ αὐτόν:

«— Ἰδοὺ αὕτη!»

Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν, ὡς διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσωσι τὴν σημασίαν τῆς ἀναφωνήσεώς του. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν αἱ θύραι αἰφνης ἠνεώχθησαν καὶ γυνὴ τις εἰσελθοῦσα προσεῖλκυσε ὄλων τὰ βλέμματα. Ὁ Φράντς τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως. Ἦτο ἡ νεανὶς τῆς εἰκόνας, ἐνδεδυμένη ὡς δόγισσα τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, καθισταμένη ὠραιότερα ἔτι διὰ τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ ἐνδύματός της. Ἐπροχώρει μὲ βῆμα βραδύ καὶ μεγαλοπρεπές, θεωροῦσα θαρραλέως περὶ ἑαυτήν, μὴ χαιρετῶσα οὐδένα, ὡς εἰ ἦτο ἡ βασιλίς τοῦ χοροῦ. Οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ Φράντς, ἐγνώριζεν αὐτήν· ὅλοι ὅμως ὑποχωροῦντες πρὸ τῆς θαυμασίας καλλονῆς της καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς παρὰ στήματός της, παρεμέριζον μετὰ σεβασμοῦ καὶ προσεκλίνοντο κατὰ τὴν διάδοσίν της. Ὁ Φράντς τε θαμβωμένος καὶ καταγοητευμένος ἠκολούθει αὐτὴν μακρόθεν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφθασεν αὕτη εἰς τὴν τελευταίαν αἶθουσαν, ὠρῆτος νεανίας, φέρων ἐνδυμασίαν Τάσσου, ἦδε συνοδεύων τὸ ἄσμα μὲ κιθάραν, ῥομαντικὸν ποίημα πρὸς τιμὴν τῆς Ἑνετίας. Ἡ προσωπιδοφόρος ἐβαδίσεν κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν καὶ παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκτί, τὸν ἠρώτησε τίς ἦτο καὶ πῶς ἐτόλμα νὰ φέρῃ τοιοῦτον ἐνδυμα καὶ νὰ ψάλλῃ τὴν Ἑνετίαν. Ὁ νεανίας ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τοῦ βλέμματός ἐκείνου, ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν ὀφθαλμῶν καὶ τῇ ἔτεινε τὴν κιθάραν. Ἐκείνη ἔλαβεν αὐτὴν καὶ πλανῶσα τυχαίως ἐπὶ τῶν χορδῶν τοὺς λευκοὺς, ὡς ὁ ἀλάσκατρος, δακτύλους της, ἔμελψε διὰ φωνῆς ἀρμονικῆς καὶ ἡχηρᾶς ἀλλόκοτόν τι ἄσμα, συχνάκις διακοπτόμενον:

«Χορεύετε, ἄδετε, γελᾶτε, εὐθύμα τέκνα τῆς Ἑνετίας! Δι' ὅμας ὁ χειμὼν δὲν ἔχει παγετούς, ἡ νύξ σκότη· ἡ ζῆ φροντίδα. Εἴθε οἱ εὐτυχεῖς τοῦ κόσμου καὶ ἡ Ἑνετία εἶνε ἡ βασιλίς ἐν ἐθνῶν. Τίς εἶπεν ὅχι; Τίς λοιπὸν τόλμα νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ Ἑνετία, δὲν εἶνε πάντοτε Ἑνετία; Προσοχή! Οἱ ὀφθαλμοὶ βλέπουσι, τὰ ὦτα ἀκούουσι καὶ αἱ γλῶσσαι λαλοῦσι· φοβήθητε τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα, ἂν δὲν εἴσθε καλοὶ πολῖται. Οἱ καλοὶ πολῖται χορεύουσι, γελᾶν, ἄδουσι πλὴν δὲν ὀμιλοῦν.

Χορεύετε, γελᾶτε, ἄδετε, εὐθύμα τέκνα τῆς Ἑνετίας!

Ἑνετία, μόνη πόλις κτισθεῖσα, οὐχὶ διὰ χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, οὗ, ἥτις φαίνεται κτισθεῖσα ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς προσωρινὴ διαμονὴ τῶν ψυχῶν τῶν δικαίων καὶ ταπεινῶν ὡς καὶ μαζ' αὐτῶν; Ἡ ἀνέρχονται ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τοὺς οὐρανούς· τείχῃ κατοικηθέντα ποτὲ ὑπὸ φαντασμάτων καὶ ἡδὴ ἐμψυχούμενα ὑπὸ μαγικῆς πνοῆς, αἱ θέραι κινουσιτοῖσι, κινουμένοι φῶς· σκιά ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, κομψὰ κωδωνοστάσια συγχεόμενα μὲ τοὺς κιναινομένους ἰστούς τῶν πλοίων· ἀψίδες φαινόμεναι ὅτι κατέχευε χιλίας φωνᾶς· ἡ ἀποκρίνησθε εἰς πᾶσαν φωνὴν διερχομένην μυριάδες ἀγγέλων καὶ ἁγίων, οἵτινες νομίζει τις, ὅτι ἀνασκιρτᾶ ἐπὶ τῶν θόλων καὶ κινεῖται τὰς πτέρυγας, τὰς ἐκ μαρμαροῦ ἢ ὀρείχαλκου, ὁσάκις ἡ αὐρὰ ψαύει τὰ ὄργα μέτωπός σας· πόλις, οὐχὶ ὡς ἄλλαι, ἰσταμένη ἐπὶ ἑδάφους σκυθρωποῦ καὶ πηλιδώδους, ἀλλὰ πλέουσα ὡς στρατεύμα κούρην ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῶν, διασκεδάσετε, διασκεδάσετε, διασκεδάσετε! Νέα

τύχη, ἐπίσης ὦρα! ὡς ἡ πρὶν, σὰς περιμένει. Ὁ μέλας ἀετὸς ἔπαται ὑπὲρ αὐτὸν τοῦ λέοντος τοῦ Ἀγίου Μάρκου καὶ οἱ πόδες τῶν Γερμανῶν ὀρχοῦνται εἰς τ' ἀνάκτορα τῶν Δογῶν. Σίγα, νυκτερινὴ ἀρμονία! Παύσατε ἄφρονες θόρυβοι τοῦ χοροῦ. Μὴ ἀκουσθῇ πλεόν ἱερὲς ὕμνε τῶν ἀλγέων! παῦσε νὰ ψιθυρίζῃς Ἀδριατικὴ! Σδέσθῃτε λυγρία τῇ Παναγίᾳ: κρύφθῃτε διὰ παντὸς ἀργυρὰ βασιλὶς τῆς νυκτός! δὲν εὐρίσκονται πλέον ἔντοιοι ἐν τῇ Ἐννεσίᾳ!

Ὁνειρεύμεθα, εἴμεθα ἐν ἑορτῇ; Ναί! ναί, ἀς χορεύωμεν, ἀς γελῶμεν, ἀς ἄδωμεν! Εἶνε ἡ ὦρα καθ' ἣν ἡ σκία τοῦ Φαλιέρου κατέρχεται βραδέως τὴν κλίμακα τῶν Γιγάντων καὶ κἀντὶ αὐτῆς ἀκίνητος ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ βαθμίδῃ. Ἀς χορεύωμεν, ἀς γελῶμεν, ἀς ἄδωμεν! διότι ἐντὸς ὀλίγου ἡ φωνὴ τοῦ ὠρολογίου θὰ εἴπῃ: Μεσονύκτιον! καὶ ὁ χορὸς τῶν νεκρῶν θὰ ἔλθῃ νὰ κράξῃ εἰς τὰ ὧτά μας: Δουλεῖα! δουλεῖα!

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΣ

Αἱ ἐκλογαὶ ἐπερατώθησαν τέλος πάντων, ἡ δὲ στερεότυπος ῥησις «ἡ τυχή καὶ τὰ ξίχα», ἐβασίλευσε καθ' ὅλον τὸ κράτος, καίτοι, ἡ ἀπὸ πολλοῦ προκηρυχθεῖσα πάλῃ διεξήχθη σφοδρὰ καὶ πεισματώδης.

Ὁ τύπος, πάντοτε πρωτεργάτης ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀγῶσιν, ἐδημοσίευσεν πυριφλεγῆ ἄρθρον, καυτηριάζοντα τοὺς ἀντιφρονούντας ἢ ἐξυμνοῦντας τὰς ἀρετὰς τῶν ὁμοδόξων, μὴ ἐξαρκῶν δὲ φκίνεται εἰς τὴν διαλεύκκυσιν ὅλων τῶν γενικῶν καὶ μερικῶν ζητημάτων, προσεκάλεσεν εἰς ἐφεδρεῖαν ἀλλας ἀπὸ ἐπὶ τῶν κεκοιμημένων ἐφημερίδας καὶ ὑπερηξήθη κατὰ τὸν ἀριθμὸν διὰ νέων ἐθελοντῶν, ὧν τὰ ἡρωϊκὰ ὀνόματα θὰ διασώσῃ μίαν ἡμέραν ἡ ἱστορία...

Ἐκαστὴν ἐπαρχίαν, ἐκαστὴν πόλιν κατακλύπτει νῦν μέγα νέφος, ἀποτελούμενον ἐκ καπνοῦ ἀφειδῶς καὶ λαϊμάργως καταναλωθέντος ὑπὸ τῶν ἐκλογέων, ἐν τῷ μέσῳ δὲ διακρίνονται ἀκτινοβολοῦντα τὰ πρόσωπα τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ λαοῦ, ἀπαρκαλλάκτως, ὅπως ἐν ταῖς τελευταίαις σκηναῖς τῶν ἡρωϊκῶν δραμάτων παρίσταται ἡ ἀποθέωσις τῶν ἡρώων, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνδρείας, ὅπως εἰς τὸν Φάουσι τέλος, παρίσταται ὁ ἄγγελος ἐντὸς αἰγλῆς φωτεινῆς. Κάτωθεν δὲ τοῦ νέφους, φαίνονται τὰ σώματα τῶν ἀποτυχόντων, τῶν ἡττηθέντων ἐν τῷ ἀγῶνι, τῶν ὠχρὰ, συνωφρυσμένα καὶ περιλυπα, ὥστε σὲ ἀναγκάζουσι νὰ εἴπῃς:

— Ἀς ἐκτίθενται μόνον, ὅσοι χρειάζονται, διὰ νὰ ἐπιτυχάνουν ὅλοι!...

✱

Ἦδη τὸ ἔθνος κέκτῃται 244 πατέρας γνησίους καὶ 420 ἀποτυχόντας, ἀλλ' ἐλπίζοντας ἐν προσεχῇ ἐκλογῇ ν' ἀνδειχθῶσι καὶ αὐτοὶ τοιοῦτοι. Τοῖς τὸ εὐχόμεθα. Οἱ μὲν ψάλλουσι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, μειδιῶντες καὶ πλήρης χαρᾶς, οἱ δὲ, κατηφεῖς ψιθυρίζουσι: Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἰμί...

Προσεχῶς λοιπὸν κηρύσσεται ἡ ἐναρξὶς τῆς 10ῆς περιόδου τῆς Ἑλληνικῆς βουλῆς, δηλαδὴ σημειοῦται ὁ δέκατος κοινοβουλευτικὸς σταθμὸς τοῦ ἔθνους.

Πάντες δὲ μετὰ χαρᾶς, ἐντεῦθεν στρεφόμενοι πρὸς τὸ παρελθόν, βλέπομεν μετὰ δικαίας ὑπερηφανείας τὴν πρόοδον, ἣν ἐ-

ποιήσαμεν ἐκλέγοντες ἐλευθέρως τοὺς ἀντιπροσώπους ἡμῶν, ὡς οἱ μᾶλλον πεπολιτισμένοι λαοὶ λησμονοῦμεν τὰς ἀσχημίας τοῦ παρελθόντος, τοὺς ἀποκλεισμούς, τὰς ἐπεμβάσεις, τὰς δωροδοκίας καὶ τὰ λοιπὰ δουρικὰ τεχνάσματα, ἐνατενίζομεν δὲ πρὸς τὸ μέλλον, εὐέλπιδες καὶ εὐχόμενοι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐθνικῶν μας πόθων.

Καὶ μία σκέψις ἐκλογικὴ, ἥτις δέον νὰ σημειωθῇ, ὡς χαρακτηριστικὴ τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς καλῆς καρδίας μερικῶν γερόντων.

— Ποίους ἐψήφισες γέρο-πατέρα;

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, ἐγὼ εἰμαι γέρος καὶ σήμερ' αὖριο πεθαίνω. Γεκτὶ νὰ παραπονέσω κανένα; ὅλοι εἶνε ῥωμαῖοι, ὅλοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα. Σὲ ὅλους ἐρρίζα ἄσπρο!

✱

Τὰ παραδείγματα τῆς τιμιότητος κατήντησαν τόσον σπάνια ἐν τῷ κόσμῳ, ὥστε πάντοτε μετὰ χαρᾶς ἀναφέρονται καὶ μετὰ χαρᾶς ἀναγινώσκονται.

Ἰδοὺ ἔν, ἐκ τοῦ ὁποῖου, ἐκτὸς ἄλλων, ἐξάγεται, ὅτι καὶ τὸ μηδενικόν, ἔχει καὶ ποτε ἡ μᾶλλον πάντοτε, πολλὴν ἀξίαν.

Πτωχὴ τις γράφει παρουσιάσθη εἰς βαθύπλουτον τραπεζίτην, ζητοῦσα βοήθημα ἐκ 5 ταλλήρων, ἵνα πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιόν της. Ὁ οἰκοδεσπότης, σκληρὸς ἄνθρωπος, θὰ τὴν ἀπεδίωκε καὶ ὅλη της ἡ οἰογένεια θὰ ἐρρίπτετο εἰς τοὺς πέντε δρόμους.

Ὁ τραπεζίτης τὴν ἠρώτησε περὶ τῶν τέκνων της, περὶ τῶν μέσων τῆς ζωῆς των, καὶ κατανυγείς ἐκ τῶν ἀπαντήσεων της, τῇ ἔδωκε ἔνταλμα πρὸς τὸν ταμίαν του, ἵνα τῇ μετρήσῃ ἐκεῖνος, τὸ αἰτηθὲν ποσόν.

Ἄλλ' ὁ ταμίας, ἀντὶ 5 ταλλήρων, τῇ ἐμέτρησε 50.

— Δὲν ἐζήτησα τόσα.

— Ἀλλὰ τόσα διατάσσομαι νὰ σὰς δώσω.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν, παιδί μου, θὰ ἔγινε κανένα λάθος.

— Καὶ ὅμως τὸ ἔνταλμα, εἶνε καθαρὸ γραμμένον.

— Ἰσως κατὰ λάθος, προσέθηκεν ἐν μηδενικόν. Δὲν τὰ δέχομαι τὰ 50. Δότε μου τὴν ἀπόδειξιν, διὰ νὰ τὴν διορθώσῃ ὁ ἴδιος.

Ἡ χήρα ἐπανέρχεται εἰς τὸν τραπεζίτην καὶ τῷ ἐξηγεῖ τὸ πρᾶγμα.

— Ἐχετε δίκαιον, λέγει οὗτος, ἔκκαμα λάθος ἐν μηδενικόν. Τώρα τὸ διορθῶ. Φέρε πάλιν τὸ ἔνταλμα εἰς τὸν ταμίαν μου, καὶ λάβε σὲ παρακκλῶ, ὅτι καὶ ἂν σοῦ δώσῃ.

Ὁ γενναῖος τραπεζίτης, βαθεῖως συγκινηθείς, ἀντὶ ν' ἀφαιρέσῃ, προσέθηκεν ἀκόμη ἐν μηδενικόν καὶ τὰ 500 ἐκεῖνα ταλλήρα, τὸ βραβεῖον τῆς ἀρετῆς, ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν πτωχὴν χήραν, ἵνα ἀναθρέψῃ ἐν εὐημερίᾳ τὰ τέκνα της.

✱

Οἱ Μαῦροι βασιλεῖς, δύνανται νὰ νυμ-

φρωθῶσιν ὅσας γυναῖκας θέλουσιν. Ἄλλ' ὅταν εἶνε Μουσουλμάνοι, ὀφείλουσι ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς τέσσαρας μόνον, ὡς νὰ μὴ ἦτο δυσβάστακτον βάρος καὶ μία μόνη!

— Ἐμῖρη τῆς Χαμέρας! ἦδη, ὅτε ἡ σπάσθης τὸν ἰσλαμισμόν, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰς πολλὰς γυναῖκας. Σοὶ ἐπιτρέπω μόνον, νὰ ἐκλέξῃς τὰς τέσσαρας καλλιτέρας, καὶ μετ' αὐτῶν νὰ διέλθῃς τὴν ζωὴν σου!

Ταῦτα, διέταξεν ὁ δεσπότης Ὁσμάν, καὶ ἔνευσε τῷ Ἐμῖρῃ, ν' ἀποσυρθῇ.

Ὁ ἀτυχὴς Ἐμῖρης, μετέβη εἰς τὸν γυναικωνίτιν του. Οἱμοὶ! θὰ ἐγκατέλειπεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ οὐρὶ, ὅλους τοὺς ἀγγέλους, οὓς ἀπὸ περάτων τοῦ βασιλείου του εἶχε συλλέξει.

Ἦρχισε λοιπὸν νὰ ἐξετάζῃ τὰ προτερήματα ὅλων, τὸ κάλλος, τὴν νεότητά, τὴν καταγωγὴν, τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας, τὸν ἔρωτα! Παρέβαλε, συνέκρινε καὶ ἐξέλεξε μετὰ κόπου πολλοῦ, τέσσαρας μόνον.

Ἦσαν πρᾶγματικοὶ ἄγγελοι ἐκεῖναι, συνενοῦσαι ὅλας τὰς ἀρετὰς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς.

Τὰς προσήγαγεν εἰς τὸν Ὁσμάν, καὶ ὁ Ὁσμάν ἐθαμβώθη!

— Αὐτὰς, τὸν ἠρώτησεν, εἶνε αἱ ὠραιότεραι τῶν γυναικῶν σου;

— Οὐδεμία ἐν τῷ κόσμῳ, δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτάς...

— Τότε, Ἐμῖρη μου, ἔκλεξον τέσσαρας ἄλλας. Αὐτὰς θὰ τὰς πᾶρω ἐγὼ!...

✱

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ αἰτία, δι' ἣν οἱ Μουσουλμάνοι, νυμφεύονται πολλὰς γυναῖκας. Τὴν παραθέτω χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν μου, ἐκ τῶν ὁποίων — ἐλπίζω — οὐδεμία ἦνε Μωαμεθανή.

Ἡ πριγκίπισσα τοῦ Κονδέ, συνομιλοῦσα πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τοῦ Μαρόκου, τὸν ἠρώτησε ποτέ.

— Διατί νὰ ἔχετε τόσας πολλὰς γυναῖκας; Δὲν σὰς ἀρκεῖ τάχα μία;

— Κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ εὐφυὴς καὶ φιλόφρων πρεσβευτής, ἡ πολυγαμία ἐπιτρέπεται παρ' ἡμῖν δικαίως, διὰ τὸν ἐξῆς λόγον: Δὲν δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν, παρὰ εἰς τὰς πολλὰς γυναῖκας, τὰ θέλητρά καὶ τὰς ἀρετὰς, αἵτινες ἐν Εὐρώπῃ συγκεντροῦνται εἰς μίαν μόνην!

✱

Μετὰ τὴν κηδεῖαν πενθερᾶς:

— Ἐ, τί κλαίεις τώρα; Θὰ τὴν ἀναστήσῃς μετὰ τὰ δάκρυά σου;

— Ὁχι: καὶ θὰ ἔκλαια ἐγὼ ἂν τὸ ἐφοβούμην αὐτό;

Δάμ.

Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Ξινοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΝ

ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

Πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ καὶ τιμᾶται δρ. 1.50. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας παρέχεται μόνον ἀντὶ δρχμῆς.